

Arrest

nr. 96 459 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, T.M., verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op X te Grozny geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

U verklaart dat uw problemen volgen uit uw tewerkstelling bij Vesta, een mensenrechtenorganisatie met hoofdkantoor in Nazran, Ingoesjetië, van juni 2000 tot augustus 2003.

Ook zou u worden gelinkt aan de activiteiten van uw neef, M. T. M., die een strijder is.

Uw problemen begonnen op 4 mei 2004. Onbekenden probeerden u van op straat mee te nemen. U bood weerstand en er kwamen andere mensen bij. Uiteindelijk konden ze u niet meenemen, maar bij hun vertrek schoten ze wel op u met een wapen van het merk Makarov. Daarbij raakten ze uw been.

De kogel zit er nu nog altijd in. U werd geholpen door een man en een vrouw, ze brachten u naar het ziekenhuis nr.9 in Grozny. Echter, daar een ader geraakt was en u bleef bloeden, werd u overgebracht naar het ziekenhuis in Mosdok, Ingoesjetië, waar men meer gespecialiseerd is en u werd geopereerd. Hierop kon u terug naar Grozny, waarna u ondergedoken ging leven bij een legervriend van uw vader in Mekinsjakaja. Een verpleegster kwam daar toen langs om u te verzorgen. Af en toe ging u op bezoek bij uw familie in Grozny.

Op 31 mei 2005 was u toevallig bij u thuis om wat spullen op te halen en van kledij te wisselen toen Kadyrovtsi daar langskwamen. Toen u uw moeder wou beschermen die op de grond was gevallen, werd u gearresteerd. U werd vervolgens beschuldigd op grond van artikel 318, "weerstand aan vertegenwoordigers van de autoriteiten" en uiteindelijk werd u op 30 juli 2005 door de rechtbank van de Leninwijk van Grozny veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. U zat opgesloten in de gevangenis van Chernokozovo tot 31 mei 2010.

Na uw vrijlating probeerde u de draad van uw leven terug op te pakken. U ging terug thuis wonen.

Op 14 december 2011 echter kwamen drie mannen, naar u denkt Kadyrovtsi, bij u thuis langs. Ze wilden u meenemen voor ondervraging, u was echter niet thuis. Toen uw buurman u hierover aan de telefoon vertelde, durfde u niet meer naar huis.

U vertrok uit Tsjetsjenië op 8 april 2012 en reisde naar Nazran in Ingoesjetië. U kwam daar aan op 9 april 2012 aan en vertrok er de volgende dag, 10 april 2012. Tijdens uw doorreis in Nazran verkreeg u op het kantoor van Vesta een tewerkstellingsattest met betrekking tot de jaren dat u bij deze organisatie hebt gewerkt. U reisde per minibus door naar Brest, Wit-Rusland, waar u de volgende dag, 11 april 2012 aankwam. Behalve de chauffeur waren er ook nog vier andere passagiers, een moeder met drie twee kinderen. In Brest stapten jullie over in een andere minibus waarmee jullie verder reisden naar België.

U kwam in België aan op 13 april 2012 en vroeg nog diezelfde dag asiel.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legde u volgende documenten voor: (1) uw intern paspoort en (2) een tewerkstellingsattest betreffende uw werk bij Vesta. Via uw advocaat bezorgde u ons tevens nog een attest betreffende uw gevangenschap (3) en een medisch attest (4).

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, dit omdat u tewerkgesteld was bij Vesta (CGVS, p.5 en 11).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat er flagrante tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal hebt afgelegd en de documenten die u ons achteraf via uw advocaat alsnog hebt bezorgd.

U verklaart op 31 mei 2005 bij u thuis te zijn opgepakt (CGVS, p.12) om vervolgens op 30 juli 2005 door de rechtbank van de Leninwijk te Grozny op grond van artikel 318 deel van 1 van het Wetboek van

de Russische Federatie tot vijf jaar opsluiting te zijn veroordeeld (CGVS, p.12). U kwam uiteindelijk vrij op 31 mei 2010 (CGVS, p.12).

Het attest van gevangenschap vermeldt echter heel andere feiten. Hierin heet het dat u op 30 oktober 2006 door de rechtbank van het Buturski arrondissement bent veroordeeld. U zou drie jaar en zes maanden in de gevangenis hebben gezeten, waarbij als bestraffingsbegindatum 1 juni 2006 wordt vermeld en als einde van de bestraffing 30 oktober 2009.

Dergelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook het medisch attest dat u ons alsnog hebt bezorgd, roept ernstige vragen op.

Eerst en vooral moet worden aangestipt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal tot twee maal toe verklaart over geen andere documenten meer te kunnen beschikken.

U stelt bij het begin van uw gehoor behalve de documenten die u voorlegt – een tewerkstellingsattest van Vesta en uw intern paspoort – geen andere documenten te hebben die uw verhaal kunnen staven (CGVS, p.8) en verklaart verder dat er bij uw ouders thuis geen documenten meer liggen en dat u zelf over geen documenten meer beschikt (CGVS, p.16).

In die zin is het op zijn minst merkwaardig dat u ons dan plots toch nog een dergelijk uitgebreid medisch attest bezorgt dat dateert van 11 juni 2004.

Daarbij geeft het trouwens stof tot nadenken dat dit document uitgaat van een ziekenhuis waarvan u zelf doorheen uw verklaringen geen enkele melding maakt. U verklaart op 4 mei 2004 in uw been te zijn geschoten (CGVS, p.11).

Hierop werd u naar het stedelijke ziekenhuis nr.9 in uw stad gebracht (CGVS, p.11), wat genomen uw verklaringen over uw geboorteplaats (CGVS, p.4) en verblijfplaats (DVZ Verklaring, pt.9) mag worden verondersteld Grozny te zijn. U bleef één dag en één nacht in dit ziekenhuis nr.9 (CGVS, p.11). In dit ziekenhuis konden ze u echter niet de zorgen geven die u nodig had, daarom werd u overgebracht naar een militair ziekenhuis in Mosdok, Ingoesjetië. Daar bleef u ongeveer 24 uur lang (CGVS, p.11), waarna u mocht terugkeren naar Grozny om er verder behandeld te worden (CGVS, p.11). Hierop leefde u ondergedoken en werd u behandeld door een verpleegster die langskwam in de woning waar u verbleef (CGVS, p.12).

Nergens maakt u enige melding van een ander ziekenhuis waar u in behandeling zou zijn geweest. Nochtans gaat het medisch attest dat u voorlegt uit van het regionaal ziekenhuis in Nadterechnyy, Tsjetsjenië. Het dateert bovendien van 11 juni 2004, dus van meer dan een maand nadat de beschieting en de hospitalisatie die u vermeldt plaatsvond.

Opnieuw moet dus worden vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen niet stroken met de informatie die naar voor komt uit documenten die u na uw gehoor ter ondersteuning van uw asielaanvraag aan uw dossier hebt laten toevoegen.

Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in belangrijke mate.

Tevens moet worden aangestipt dat ook tussen uw verklaringen voor de verschillende Belgische asielinstanties een tegenstrijdigheid werd vastgesteld.

Bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat het uw buurman A. was die u telefonisch op de hoogte bracht van het feit dat men op 14 december 2011 bij u thuis naar u was komen zoeken (CGVS, p.16). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heette het echter uw jongere broer te zijn die u opbelde om u van deze feiten te verwittigen (CGVS Vragenlijst, p.3).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u dat u bij de DVZ nooit gezegd had dat uw broer u hierover waarschuwde (CGVS, p. 16).

Deze argumentatie volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid op te heffen. Na afloop van uw interview bij de DVZ werd de neerslag van uw verklaringen u namelijk ter goedkeuring voorgelezen. U tekende vervolgens voor akkoord zonder enige wijziging aan te brengen.

Bij aanvang van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd trouwens ook uitdrukkelijk gevraagd hoe uw interview bij de DVZ was verlopen. U antwoordde toen dat u over dit interview niets op te merken had (CGVS, p. 3).

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dus overeind en doet bijkomende twijfel rijzen over de waarheidsgetrouwheid van uw verklaringen. Ze ondergraaft zodoende verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet in het minst worden bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Bijkomend onderzoek door Cedoca, de researchdienst van de Belgische asielinstanties, naar een aantal elementen uit uw asieldossier heeft niet het minste resultaat opgeleverd.

Nergens is informatie teruggevonden betreffende een veroordeling van of gevangenisstraf voor een genaamde M. T.. Bovendien is geen informatie teruggevonden betreffende een rechter genaamd Z. K. (CGVS, p.13) die werkzaam zou zijn bij de rechtbank van de Leninwijk te Grozny. Er is geen

vermelding teruggevonden voor deze rechter bij de rechtbank van de Leninwijk te Grozny voor de periode 2005 en volgens de gegevens van de officiële website van de rechtbank van de Leninwijk van Gronzy zetelt erop dit moment geen rechter met die naam.

Dat over dergelijke centrale elementen uit uw dossier geen enkele objectieve informatie terug te vinden is, doet – zeker gezien de overige, hierboven reeds aangestipte gebreken – bijkomend sterke twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg geen geloof kan worden gehecht.

U verklaart vanuit Brest met een minibus tot Brussel te zijn gereden (CGVS, p.10). U had nog vier medepassagiers, een moeder en haar drie kinderen, die ook problemen hadden met de overheid (CGVS, p.9). Voor uw vertrek hebt u uw intern paspoort afgegeven aan de chauffeur, hij hield het samen met de andere paspoorten bij (CGVS, p.10). U hebt geen controle gehad (CGVS, p.10), enkel herinnert u zich dat jullie toen jullie onderweg waren de gordijntjes in de bus moesten dichtschuiven (CGVS, p.10). Ook blijkt u geen afspraken te hebben gemaakt omtrent wat te doen indien u persoonlijk zou worden gecontroleerd. De chauffeur heeft enkel tips gegeven, namelijk dat jullie geen drugs of messen mochten bijhebben (CGVS, p.10).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. In die zin is het is zeer onaannemelijk dat u niets zou hebben gemerkt van enige grenscontrole.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers is het bovendien weinig aannemelijk dat er - behalve het feit dat hij u vertelde dat u geen drugs of wapens mocht bijhebben – geen afspraken zouden zijn gemaakt over wat te doen bij een mogelijke controle.

Dit alles doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u documenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen.

Uw intern paspoort (1) bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon, doch voegt niets toe in verband met de door u verklaarde problemen.

Ook het tewerkstellingsattest van Vesta (2) slaagt er niet in het minst in iets aan de met betrekking tot uw asielrelaas vastgestelde gebreken te verhelpen. Dit document zegt niets over problemen welke u zou hebben gekend ten gevolge van de verklaarde tewerkstelling.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 september 2012 vooreerst een schending aan van de materiële motiveringsplicht op, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zie het verzoekschrift, p. 3) “zijnde gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuiste motiven en onjuiste interpretatie” (sic).

Verzoeker haalt de motivering van de bestreden beslissing aan welke betrekking heeft op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal en de inhoud van de documenten die door zijn advocaat werden bezorgd en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“het commissariaat met deze argumenten de werkelijkheid en de inhoud van het dossier en voorgelegde documenten ernstig geweld aandoet”* en *“het zeer belangrijke stukken (betreffen) in de het asiëldossier van verzoekende partij, dewelke niet lichtzinnig mogen worden beoordeeld”*.

Wat betreft het nog voorbrengen van stukken tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal, stelt verzoeker dat hem bezwaarlijk kan worden verweten dat hij alles in het werk stelt om bewijsmateriaal van hetgeen hem in het land van herkomst is overkomen, te verzamelen. Verzoeker stelt tevens vast dat de authenticiteit van de bijgebrachte documenten in geen enkel geval door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken.

Bovendien meent verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de inhoud van deze stukken en de inhoud van zijn verklaringen: (zie het verzoekschrift p. 4) *“concluant heeft het recht om deze tegenstrijdigheden nu uit te klaren omdat hij er nu voor het eerst wordt op gewezen en nooit eerder op de hoogte is gebracht van het feit dat het CGVS hierbij vragen had, Indien het CGVS hierover vragen had gehad dan had zij verzoekende partij in een tweede gehoor hierover kunnen interpellieren. Nu zij dat niet heeft gedaan heeft verzoekende partij het recht om deze beroepsprocedure de noodzakelijke verklaring te geven voor de beweerde tegenstrijdigheden.”*

Over de vermeende tegenstrijdigheid met betrekking tot de rechtbank welke verzoeker heeft berecht, verduidelijkt hij (zie het verzoekschrift, p. 4): *“in 2005 was Grozny, mede door de oorlog en de totale vernietiging van Grozny, onder het gezag geplaatst van Rusland, waardoor zij niet over eigen rechtbanken beschikte. De rechtbank van de Leninwijk van Grozny waar verzoekende partij volgens zijn eigen verklaring is verschenen en veroordeeld, viel onder de bevoegdheid van de rechtbank van Buturki, hetgeen een stadswijk van Moskou is. Dat is de reden waarom op het vonnis de gegevens van de rechtbank van Buturki figureren.”*

Wat betreft het verschil in straftijd, verduidelijkt verzoeker dat hij wel degelijk vijf jaar opgesloten was zoals hij verklaarde op het Commissariaat-generaal.

Hij zou exact vijf jaar zijn opgesloten, van 31 mei 2005 tot 31 mei 2010. Hij zou echter anderhalf jaar illegaal zijn opgesloten in de geheime gevangenis van Kadyrov, zonder enige vorm van proces en zonder dat iemand daarvan weet had.

Pas wanneer zijn broer uiteindelijk zou hebben ontdekt waar hij vastzat, zou hij voor de rechtbank verschenen zijn, alwaar hem een straf van drieënhalf jaar werd opgelegd. Verzoeker herhaalt dat hij al anderhalf jaar in de gevangenis had gezeten, wat meteen ook zou verklaren waarom in het vonnis de aanvang van de staf is aangepast en niet overeenstemt met de werkelijk ondergane vrijheidsberoving.

Tegen de weerhouden tegenstrijdigheid in verband met de ziekenhuizen, stelt verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 4) dat *“ten tijde van zijn verwondingen en als gevolg van de totale verwoesting van de infrastructuur in Grozny was je voor de verschillende onderzoeken en verzorgingen die je nodig had aangewezen op verschillende ziekenhuizen. Het ziekenhuis vermeldt op het attest is het ziekenhuis in zijn woonplaats, zoals verweerster in haar beslissing ook zelf suggereert. Het verschil in datum kan verzoekende partij alleen verklaren door de overweging dat het attest de datum draagt waarop het door het ziekenhuis is afgeleverd aan zijn moeder en dat de datum dus niet verwijst naar zijn opname in het ziekenhuis zelf.”*

Verzoeker laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus, onjuist is, hetgeen dus de beslissing zelf aantast.

Om die redenen moet, aldus verzoeker, de beslissing worden vernietigd en moet hem de gevraagde bescherming worden geboden.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van de materiële motiveringsplicht en “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuist motiveren en onjuiste interpretatie”.

Verzoeker haalt de motivering aan van de commissaris-generaal aangaande verzoekers verklaringen voor de verschillende Belgische asielinstanties en de op basis daarvan vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de persoon die hem op de hoogte bracht van het feit dat hij gezocht werd.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) “bij haar overwegingen om het in twijfel trekken van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij andermaal bijzonder kort door de bocht gaat” en legt uit dat *“in zijn land van herkomst het gebruik van het woord ‘broer’ heel erg verspreid is en te pas en te onpas wordt gebruikt voor iedereen waarmee men samenleeft of regelmatig in contact komt. Op een andere plaats in het gehoorverslag (cgvs-gehoorverslag blz 11) doet verzoeker hetzelfde wanneer hij het heeft over zijn neef. Ook daar spreekt hij aanvankelijk over zijn ‘broer’. Wanneer er dan doorggevraagd wordt preciseerd verzoeker dat het eigenlijk om een neef gaat”*.

Verzoeker stelt dat dit verklaart waarom hij in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken het woord 'broer' heeft gebruikt en in zijn verklaring voor het Commissariaat-generaal het woord 'buurman', en voor zover sprake was van een tegenstrijdigheid, deze te verklaren is. De tegenstrijdigheid is volgens verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) *"in elk geval niet van aard om het voor het overige volledig en waarheidsgetrouwe asielrelaas van verzoekende partij van tafel te vegen"*.

Ook deze motivering op basis waarvan de commissaris-generaal van hem de vluchtelingenstatus weigert, is volgens hem onjuist.

Verzoeker voert daarnaast ook een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de motivering in de beslissing waarin wordt gesteld dat diens verklaringen niet worden bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, onzorgvuldig en onjuist is en deze argumenten de werkelijkheid andermaal ernstig geweld aandoen.

Verzoeker merkt op dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *"de naam van de rechter die hem veroordeelde Z. H. (cgvs verhoor pg 13) was en niet Z. K. Verweerster heeft dus blijkbaar op de verkeerde naamgegevens een onderzoek laten uitvoeren. Logisch dat er dan niets wordt gevonden. Verweerster begaat hier een fout tegen het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur die haar verplicht zorgvuldig tewerk te gaan"*.

Verzoeker merkt op dat hij het vonnis bijbrengt waaruit zijn veroordeling blijkt, en stelt de vraag waarom de commissaris-generaal zich daarop niet heeft gebaseerd om na te gaan of rechter Z. H. al dan niet de rechter was die het vonnis heeft uitgesproken.

Verzoeker stelt zich tevens vragen bij de haalbaarheid van opzoeken van namen in een land in een periode van volledige oorlog en totale vernietiging van de staatsstructuren.

Verzoeker vraagt zich ook af waarom de commissaris-generaal geen opzoeken heeft verricht naar het voorkomen van de naam van verzoeker in een vonnis van de rechtbank van Buturski en waarom de researchdienst een lijst bij de staf van de rechtbank van Leninwijk te Grozny op datum van 16 juni 2012 heeft gevoegd als het een opzoeking betrof voor de maand mei 2005.

Verzoeker stelt te vermoeden dat de lijst er gewoon niet is, wat betekent dat de informatie niet kan worden gevonden, maar niet dat de verklaring van verzoeker ongelooftwaardig is.

Verzoeker voert aan dat het verslag bijgevolg té onvolledig is en de commissaris-generaal onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan om zich daarop te baseren bij het in twijfel trekken van de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoeker meent dat deze motivering om hem bescherming te weigeren, onjuist is en bijgevolg de beslissing zelf aantast en dat om die reden de beslissing moet worden vernietigd en aan verzoeker de gevraagde bescherming moet worden geboden.

Ten slotte werpt verzoeker een schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het redelijkheidsbeginsel, maar vooral het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat de argumentatie aangaande zijn verklaringen over zijn reisweg onjuist is en stelt dat hij niet anders kan dan herhalen wat hetgeen hij over zijn reisweg heeft verteld, ook echt gebeurd is (zie het verzoekschrift, p. 7): *"Hij heeft geen grens- of andere controles gehad. Hij heeft daarvoor ook meer dan voldoende betaald, zijnde 3 000,00 €. Ook de vier andere inzittende in de wagen hebben datzelfde bedrag betaald. Waarom zou hij zoveel moeten betalen als hij dan nog het risico op controle zou lopen? Bij de grensovergangen is de douane zonder meer corrupt. De al dan niet controle van de wagens is enkel en alleen afhankelijk van hetgeen er wordt betaald. Afhankelijk van wat je betaald hebt kom je op een bepaalde plaats en bij een bepaalde douanier te staan. Verzoekende partij kan beamen dat hij heeft kunnen vaststellen dat er grondige controles gebeuren."*

De informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt en welke aan het administratief dossier werd toegevoegd, is volgens verzoeker niet dienstig als bewijs van hetgeen de commissaris-generaal stelt (zie het verzoekschrift, p. 7): *"vooreerst dateert dit document van ruim vier jaar geleden. Het document is allerminst representatief. Het betreft één enkele tijdsopname. Het document levert verslag van een onderzoek, maar er is geen duidelijkheid over de manier waarop dit onderzoek is gevoerd. Het lijkt erop alsof men zich als officiële instantie heeft aangeboden bij de betrokken grensovergang en dat men in het bijzijn van een hoge verantwoordelijke voor de Poolse grenswachten zich heeft laten uitleggen hoe de grenscontroles gebeuren."*

Verzoeker stelt zich hierbij de vraag of de commissaris-generaal iets ander verwacht had te horen dan dat de controles zeer ernstig gebeuren. Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *"in de wetenschap dat het een van de voorwaarden was voor Polen om toe te mogen treden tot het EU, het evident (lijkt) dat zij zich bij het hoger geschetste 'onderzoek' van hun beste kant laten zien"*.

Volgens verzoeker sluit een goedwerkende Poolse grenscontrole nog niet uit dat mensen illegaal Europa worden binnengebracht. Uit recente berichtgeving blijkt volgens hem dat grenswachten van Wit-Rusland betrokken waren bij het illegaal smokkelen van migranten naar Europa en dat ze daarbij behoorlijk wat geld verdienen.

Verzoeker voert aan dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“het dan ook niet ernstig (is) op basis van een dergelijk summier, exemplarisch en niet representatief uitgevoerd onderzoek de geloofwaardigheid van het reisverhaal van verzoekende partij in twijfel te trekken”*. De commissaris-generaal heeft volgens hem hiermee zijn plicht tot redelijkheid bij het nemen van de beslissing geschonden en is minstens onzorgvuldig tewerk gegaan.

Hij stelt dat ook deze motivering onjuist is en de beslissing zelf aantast. Ook om die reden moet de beslissing vernietigd worden en moet hem de gevraagde bescherming worden verleend.

Verzoeker vraagt zijn beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te vernietigen, en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de door verzoeker opgeworpen schendingen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, niet kunnen worden weerhouden.

Het *“gebruik van juridische onjuiste argumenten, onjuiste motieven en onjuiste interpretatie”* is immers geenszins een beginsel van behoorlijk bestuur. In zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan hetgeen specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginselen van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Daarnaast benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel onderstreept de Raad, dat dit beginsel geschonden is wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en de stukken die zijn advocaat achteraf nog bezorgde.

Verzoeker roept hieromtrent een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hem bezwaarlijk kan worden verweten dat hij niet alles in het werk heeft gesteld om bewijsmateriaal te verzamelen van zijn problemen. Hij stelt vast dat de authenticiteit van de documenten door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld.

Met betrekking tot de rechtbank die hem heeft berecht, stelt verzoeker dat Grozny in 2005 werd gekenmerkt door vernieling en oorlog waardoor de rechtbanken onder het gezag van Rusland werden geplaatst; de rechtbank van de Leninwijk van Grozny werd aldus onder de bevoegdheid van de rechtbank van Buturki geplaatst.

Wat betreft het verschil in straftijd, verklaart verzoeker dat hij vijf jaar werd opgesloten, anderhalf jaar illegaal in de geheime gevangenis van Kadyrov en drieënhalf jaar volgend op de veroordeling van de rechtbank. Omdat hij al anderhalf jaar in de gevangenis had gezeten, werd de strafbegintijd van het vonnis aangepast waardoor het niet overeenstemt met de werkelijk ondergane vrijheidsberoving.

Verder verklaart verzoeker dat hij door de verwoesting van de infrastructuur in Grozny, voor de verschillende onderzoeken en verzorgingen aangewezen was op verschillende ziekenhuizen en dat het ziekenhuis vermeld op het attest, het ziekenhuis van zijn woonplaats is. Het verschil in datum kan volgens verzoeker enkel worden verklaard doordat het attest de datum draagt waarop het door het ziekenhuis is afgeleverd aan zijn moeder en de datum aldus niet verwijst naar zijn opname zelf.

Aangaande het indienen achteraf van de stukken die het asielrelaas moeten ondersteunen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Wanneer verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe verklaart dat hij over geen andere documenten beschikt dan het tewerkstellingsattest van Vesta en zijn intern paspoort en er ook bij zijn ouders thuis geen documenten liggen, is het inderdaad bijzonder merkwaardig dat verzoeker nadien een medisch attest van 11 juni 2004 bijbrengt; verzoeker moet aldus op de één of andere manier reeds in het bezit zijn geweest van dit attest terwijl hij nochtans uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen documenten meer had.

Verzoeker geeft ook geen verklaring waarom hij het attest van 15 mei 2012 niet vroeger kon voorleggen, daar het attest 30 oktober 2009 vermeldt als einddatum van opsluiting.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker het onmogelijk vond om een vonnis of enig ander document daaromtrent te bekomen, daar al zijn bezittingen inclusief een kopie van het vonnis werden afgenomen op de dag van zijn opsluiting en hij op de dag van zijn vrijlating slechts zijn paspoort terugkreeg.

Verzoeker verklaart dat hij om stukken te bekomen hiervoor naar zijn land terug zou moeten gaan wat hij weigerde "*ik wou dat natuurlijk niet, ik had daar geen zin in*" (zie het verhoorverslag van 9 mei 2012, p. 13).

Dergelijke uitleg houdt geen steek en wijst op een gebrek aan de plicht tot medewerking die op elke asielzoeker rust.

In het kader van de medewerkingsplicht kan van verzoeker inderdaad verwacht worden dat hij alle bewijzen in zijn bezit tijdig voorlegt, minstens dat hij een verklaring verschaft waarom hij het document niet vroeger in de procedure kon voorleggen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande het attest van gevangenschap, is de Raad de mening toegedaan dat verzoeker zich beperkt tot een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken. Verzoekers bewering dat de rechtbank van de Leninwijk van Grozny onder de bevoegdheid van de rechtbank van Buturki viel waardoor op het attest de gegevens van de rechtbank van Buturki werden vermeld, betreft slechts een blote bewering die niet aan de hand van concrete gegevens kan worden ondersteund.

De Raad wijst er tevens op dat het attest van gevangenschap een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont daar het pas op 14 mei 2012 werd opgesteld; dit stuk heeft dan ook geen bewijswaarde.

Verzoekers stelling dat hij anderhalf jaar in een geheime gevangenis van Kadyrov verbleef en hij pas voor de rechtbank verscheen nadat zijn broer hem gevonden had, betreft een kernelement in zijn asielrelaas. Er kon dus worden verwacht dat hij hiervan melding maakte tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal; verzoeker verklaarde aldaar evenwel enkel dat hij tot vijf jaar opsluiting werd veroordeeld op 30 juli 2005 en vrijkwam op 31 mei 2010.

Bovendien biedt verzoekers verklaring louter een uitleg aangaande het verschil in aanvangsdatum van de gevangenisstraf; hij biedt geen verklaring voor het feit dat hij zelf verklaarde op 31 mei 2010 te zijn vrijgelaten, terwijl het attest 30 oktober 2009 vermeldt. De commissaris-generaal kwam aldus terecht tot de vaststelling dat verzoekers verklaringen en het ermee strijdige attest ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Ook wat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en het medisch attest betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich ook hier beroept op een ongeloofwaardige post-factum verklaring.

De verklaring dat het medisch attest het ziekenhuis van zijn woonplaats vermeldt, is ongeloofwaardig daar verzoeker zijn woonplaats in Grozny had, en niet in Nadterechnyy.

Verzoeker geeft geen verklaring voor de vaststelling dat het medisch attest het ziekenhuis van Nadterechnyy vermeldt, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat hij in het stedelijk ziekenhuis nr. 9 van Grozny werd behandeld -zoals bevestigd in zijn verzoekschrift-, maar overgeplaatst werd naar een militair ziekenhuis in Mosdok, Ingoesjetië om nadien voor verdere behandeling terug te worden overgeplaatst naar Grozny.

Ook wat betreft de vaststelling dat het attest dateert van 11 juni 2004, meer dan een maand na de beschieting en de hospitalisatie die verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal vermeldde, kan verzoeker niet weerleggen aan de hand van concrete gegevens.

De bewering dat het attest de datum vermeldt waarop het aan verzoekers moeder werd afgeleverd, en aldus niet verwijst naar de opname in het ziekenhuis zelf, betreft een blote bewering waaraan geen geloof wordt gehecht.

De uitleg van verzoeker omtrent de tegenstrijdigheden wordt bijgevolg niet weerhouden.

De Raad vermeldt in dit verband dat de commissaris-generaal over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

De commissaris-generaal heeft terecht ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten; deze zijn immers duidelijk afleidbaar uit het administratief dossier en zijn pertinent wat betreft de twijfel (RvS, nr. 89.050 van 20 juli 2000; RvS, nr. 100.976 van 21 november 2001).

De Raad beaamt dat bijgevolg de motivering van de commissaris-generaal correct is en maakt deze tot de zijne. De schending van de motiveringsplicht wordt verworpen.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing daarnaast ook een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de persoon die hem op de hoogte bracht van het feit dat hij thuis gezocht werd.

Verzoeker werpt een schending op van de materiële motiveringsplicht en voert aan dat in zijn land van herkomst het gebruik van het woord "broer" heel erg gangbaar is en te pas en te onpas wordt gebruikt voor iedereen waarmee men handelt of regelmatig mee in contact komt, wat volgens hem verklaart dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken over "broer" sprak en op het Commissariaat-generaal over "buurman".

De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal daaromtrent werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen en hij zich toen verweerde stellende dat hij dit nooit gezegd had en dat hij misschien verkeerd begrepen was.

Deze uitleg werd terecht door de commissaris-generaal verworpen gezien blijkt dat na afloop van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de opgetekende verklaringen aan verzoeker ter goedkeuring werden voorgelezen, hij zonder voorbehoud voor akkoord tekende en hem bovendien bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd werd hoe het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was waarop verzoeker antwoordde dat hij geen opmerkingen had.

De Raad ziet bovendien niet in waarom verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn "*jongere broer*" hem opbelde, terwijl hij eigenlijk zijn buurman bedoelde.

In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij slechts één broer heeft (zie het verhoorverslag, p. 6) die M. T. M. noemt (zie p. 11), terwijl hij nadien verklaart dat zijn buurman, A., hem op de hoogte stelde (zie p. 16) waardoor verwarring tussen beiden i onmogelijk is.

De toevoeging van verzoeker dat hij zijn neef ook soms "broer" noemt, doet hieraan geen afbreuk, aangezien een neef wel degelijk familie is waardoor nog kan worden aangenomen dat verzoeker zijn neef ook als broer benoemt, terwijl een buurman zich niet in dergelijk familieverband situeert. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk over zijn buurman praatte wanneer hij aldaar stelde dat zijn "jongere broer" hem telefonisch verwittigde.

Waar verzoeker nog opwerpt dat die tegenstrijdigheid trouwens ook niet van die aard is om het voor het overige een volledig en waarheidsgetrouwe asielrelaas van tafel te vegen, wijst de Raad erop dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven de commissaris-generaal hebben doen besluiten van verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het blijkt dat bovenstaande tegenstrijdigheid niet de enige grond is op basis waarvan de commissaris-generaal terecht de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas in twijfel trok.

Ook hier dient aldus vastgesteld te worden dat de motivering van de commissaris-generaal correct is en de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient afgewezen te worden.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing vervolgens vast dat verzoekers verklaringen niet in het minst kunnen worden bevestigd door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker voert een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het redelijkheidsbeginsel maar vooral het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij voert aan dat het onderzoek naar rechter Z. H. werd uitgevoerd op basis van verkeerde naamgegevens en vraagt zich af waarom de commissaris-generaal zich niet heeft gebaseerd op het vonnis waaruit de veroordeling blijkt, waarom geen opzoeken werden gedaan naar de naam van verzoeker in de uitspraken van de rechtbank van Buturski en ten slotte waarom de researchdienst een lijst geeft van de staf van de rechtbank van de Leninwijk te Grozny op datum van 16 juni 2012 terwijl de opzoeking betrekking heeft op mei 2005. Verzoeker uit het vermoeden dat de lijst er zelfs niet is. Hij besluit dat het verslag onvolledig is en legt de commissaris-generaal ten laste onzorgvuldig en onredelijk te werk te zijn gegaan.

De Raad stelt vast dat in het CEDOCA-antwoorddocument inderdaad verkeerdelijk verwezen wordt naar rechter Z. H.

Nochtans blijkt uit de vraagstelling *"is het mogelijk na te gaan of KV, T. M. (CGVS 12/14378) – die verklaart van augustus 2000 tot juni 2003 bij Vesta te hebben gewerkt als monitor in Tsjetsjenië – op 30 juli 2005 door de rechtbank van eerste aanleg in Grozny, Leninsky Rayon (rechter: K.Z.) zou zijn veroordeeld tot vijf jaar effectieve opsluiting in de gevangenis van Chernokovo en dit op basis van art. 318 "weerstand tegen vertegenwoordigers van de autoriteiten?"* duidelijk dat onderzoek werd gevoerd naar een vonnis op naam van verzoeker. Uit het antwoorddocument blijkt immers dat *"er geen informatie (is) gevonden betreffende de veroordeling en eventuele gevangenisstraf van T.M."* en dat *"bijkomend nog (kan) worden opgemerkt dat er evenmin informatie gevonden is betreffende de rechter K. Z. van de Leninskiy rayon rechtbank te Grozny"*.

Het blijkt dat de verkeerde naamgegevens van de rechter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat onderzoek werd gevoerd naar de veroordeling op naam van verzoeker.

Op de vraag van verzoeker waarom de commissaris-generaal zich bij het onderzoek niet baseerde op het vonnis waaruit verzoekers veroordeling blijkt, wees de Raad er reeds op dat -in zoverre hiermee het attest van gevangenschap wordt bedoeld- aan dit attest geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien is de bewering dat de rechtbank van de Leninwijk te Grozny onder de bevoegdheid van de rechtbank van Buturski valt slechts een blote bewering die door geen concrete gegevens kan worden ondersteund.

Ook blijkt uit het antwoorddocument dat het onderzoek naar de rechter wel degelijk gebaseerd is op de periode van 2005, de periode waarin verzoeker beweert te zijn veroordeeld: *"er is geen vermelding teruggevonden voor deze rechter bij de Leninskiy rayon rechtbank te Grozny voor de periode 2005"* (zie het antwoorddocument: "opsluiting in de gevangenis van Chernokozovo", p. 1). De Raad stelt vast dat hierbij verwezen wordt naar tal van archieven en internetzoekmachines.

Daarnaast zetelt er *"volgens de gegevens van de officiële website van de Leninskiy rayon rechtbank van Grozny op dit moment geen rechter met die naam"* (zie het antwoorddocument: "opsluiting in de gevangenis van Chernokozovo", p. 1). Indien verzoeker met de datum van 16 juni 2012, eigenlijk 26 juni 2012 bedoeld, wordt er hem op gewezen dat die datum louter verwijst naar de datum van raadpleging van de officiële website van de rechtbank van de Leninwijk te Grozny aangaande de recente rechterlijke samenstelling.

Het feit dat naast het onderzoek met betrekking tot de samenstelling van rechters voor de periode van 2005, ook onderzoek werd gevoerd naar de huidige samenstelling van de rechtbank van de Leninwijk te Grozny, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat enige veroordeling op naam van verzoeker niet werd teruggevonden.

Waar verzoeker meent dat de lijst zelfs niet bestaat, wijst de Raad erop dat een lijst van de staf van de rechtbank van de Leninwijk te Grogny, zoals teruggevonden op de officiële website van die rechtbank en geconsulteerd op 26 juni 2012, als bijlage aan het antwoorddocument is gehecht.

De Raad stelt vast dat degelijk onderzoek werd uitgevoerd naar de veroordeling van verzoeker. Op basis van het gebrek aan officiële informatie over kernelementen van verzoekers relaas kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat een sterke twijfel rijst omtrent de geloofwaardigheid van het gedebiteerde relaas. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt verworpen.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisweg geen geloof kan worden gehecht: *“U verklaart vanuit Brest met een minibus tot Brussel te zijn gereden (CGVS, p.10). U had nog vier medepassagiers, een moeder en haar drie kinderen, die ook problemen hadden met de overheid (CGVS, p.9).*

Voor uw vertrek hebt u uw intern paspoort afgegeven aan de chauffeur, hij hield het samen met de andere paspoorten bij (CGVS, p.10).

U hebt geen controle gehad (CGVS, p.10), enkel herinnert u zich dat jullie toen jullie onderweg waren de gordijntjes in de bus moesten dichtschuiven (CGVS, p.10).

Ook blijkt u geen afspraken te hebben gemaakt omtrent wat te doen indien u persoonlijk zou worden gecontroleerd. De chauffeur heeft enkel tips gegeven, namelijk dat jullie geen drugs of messen mochten bijhebben (CGVS, p.10).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

In die zin is het is zeer onaannemelijk dat u niets zou hebben gemerkt van enige grenscontrole. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers is het bovendien weinig aannemelijk dat er - behalve het feit dat hij u vertelde dat u geen drugs of wapens mocht bijhebben – geen afspraken zouden zijn gemaakt over wat te doen bij een mogelijke controle.

Dit alles doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u documenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.”

Verzoeker voert nogmaals een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij volhardt in zijn eerdere verklaringen aangaande zijn reisweg en stelt dat de informatie in het administratief dossier niet dienstig is aangezien het dateert van vier jaar geleden en dus allerminst representatief is en er geen duidelijkheid heerst omtrent de manier waarop het onderzoek werd gevoerd.

De enkele vaststelling van verzoeker dat die informatie dateert van vier jaar geleden, is niet van aard de inhoud ervan op concrete wijze te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de informatie blijkt dat uitzonderingen op de strenge controles mogelijk zijn, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om concreet aannemelijk te maken dat hij aan die strenge controles is kunnen ontsnappen; zijn verklaring dat de grenscontroles eenvoudig te omzeilen zijn door het betalen van een grote som geld, betreft slechts een loutere bewering.

Verzoeker weerlegt de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet.

De schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt verworpen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet,

Op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 9 mei 2012 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE